

Predikan 16 juni 2019 på Helga Trefaldighets dag i Västerorts kyrkan

Matteusevangeliet 28:16-20

De elva lärjungarna begav sig till Galileen, till det berg dit Jesus hade befallt dem att gå. När de fick se honom där föll de ner och hyllade honom, men några tvivlade. Då gick Jesus fram till dem och talade till dem: "Åt mig har getts all makt i himlen och på jorden. Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar: döp dem i Faderns och Sonens och den heliga Andens namn och lär dem att hålla alla de bud jag har gett er. Och jag är med er alla dagar till tidens slut."

Jag har berättat det förut men goda berättelser tål att berättas igen och igen.

Det var konfirmationsläger på en lägergård i Roslagens skärgård. Hundra ungdomar och ledare under fem dagar någon vecka innan den stora konfirmationshögtiden som skulle hållas just på Heliga Trefaldighets Dag. Ett läger som rymde allt, som läger ofta gör. Det var lektioner och samtal, fotboll och bad, andakter och bus, skratt och gråt, sena nätter och allt för tidiga morgnar.

Och så var det dags för sista kvällen med det stora lägerdiskot. Musiken flödade och det var en sann glädje att se alla, ja faktiskt alla, tonåringar vara med i dansen. Vi, min ledarkamrat Åsa och jag, stod och njöt av åsynen av allt liv och av en bra vecka.

Då ser vi hur en av tjejerna från vår grupp rätt som det är bara springer därifrån, hon ser upprörd ut. Vi går efter och funderar om hon kanske hade blivit nobbad av nån kille hon var förtjust i eller om någon sagt nåt dumt... ni vet sånt som kan hända när många ungdomar dansar i en stor, men lite för liten, lokal.

När vi väl kommer fram till huset där hon har sitt rum så bestämmer vi att Åsa, som kvinnlig ledare, ska gå in och lite varsamt fråga vad det

handlar om och om vi kan göra något för henne. Vi kunde höra att hon var i sitt rum och att hon var ledsen.

Jag väntar utanför huset och efter en kort stund kommer Åsa ut igen och berättar att hon hade knackat på och frågat om hon fick komma in och väl inne i rummet hade hon frågat hur det var fatt, vad det var som gjorde henne så ledsen mitt i diskot och avslutningen på en bra lägervecka?

Då tittar konfirmandtjejen upp, rödgråten, och säger *Jag tycker att det är så jobbigt det här med treenigheten.*

Det var inte utan att vi skrattade till lite och tyckte att det var både roligt, märkligt och lite gulligt.

Men så här i efterhand, många år senare, tänker jag att det var inte bara roligt, märkligt och lite gulligt utan kanske mest av allt fascinerande och lärorikt. Vi vet inte vilka frågor som rör sig i en ung människas tankar, vi vet inte vilka frågor som rör sig i någon människas tankar. Tog vi reda på mer så skulle vi nog bli överraskade. Och efter den händelsen så har i alla fall jag aldrig tänkt att "dagens ungdom" inte tar livet på allvar och funderar över stora frågor.

Hon hade ju rätt, det är inte alldeles enkelt med treenigheten, det har det aldrig varit, och det ska det nog inte vara.

Det är bara i texten vi nyss läste, den så välkända avslutningen av Matteusevangeliet, som treenigheten i meningen Fader, Son och Ande nämns i något av de fyra evangelierna överhuvudtaget. I övrigt talar inte evangelierna om treenigheten. Treenighetsläran växer fram i den tidiga kyrkan och dess tillkomst beskrivs väl i den katolska katekesen *Den uppenbarade sanningen om den heliga Treenigheten har sitt ursprung i roten av kyrkans levande tro, huvudsakligen med dopet som utgångspunkt.*

Eller, jag skulle nog dra mig för att säga *den uppenbarade sanningen om den heliga Treenigheten*. Det är liksom treenighetens essens att den **inte** är en

uppenbarad sanning i meningen en slutgiltig beskrivning, eller ens en beskrivning som handlar om slutgiltighet.

Visst är väl själva vitsen med treenigheten att beskriva det obeskrivbara med tre möjliga infallsvinklar, infallsvinklar som öppnar för mer och annat.

Treenigheten som öppnar för mer och annat.

Redan de tidiga kyrkofäderna hade anat detta när de uttryckte sig i orden *Deus Semper Major*, Gud är större, ett uttryck som kanske mer blivit känt för att det används inom Islam *Allah Uh Ashbar*, ett uttryck som i vår tid kommit att missbrukas av våldsverkare som hänvisar till Islam men inte har mycket gemensamt med genuin muslimsk tro. Grundbudskapet från de tidiga kyrkofäderna är samma som i Islam, ett grundbudskap vi måste våga stå för och återerövra. Gud är större!

Där ligger den djupaste innebörden, den djupaste riktningen, för treenigheten. Gud är inte bara stor som i tre avgränsande persona, Gud är större, Gud är alltid större.

Det är det Fader, Son och Ande vill locka till, en gräns-överskridande och obeskrivbar Gud. I vår kyrka, liksom i svenska kyrkan, har vi två sakrament, två s.k. heliga handlingar. En som återkommer regelbundet och en som är en engångsföreteelse; Nattvard och Dop. Igår döptes *Esther Faith Andersson* här i kyrkan och som att förtydliga samhörigheten mellan tro och dop så har hon alltså fått det vackra andranamnet *Faith* som ju betyder tro. Esther har rötter i Uganda och i Nyköping, hennes sammanhang och hennes familjs historia är stor, ja större än vi kan ana. Att döpas till Kristus är att ordlöst med vatten och den treeniga Gudens närvaro vara en del av ett sammanhang med rötter tillbaka till Evangeliets kärna och stjärna, Jesus Kristus och på samma gång en pendang bakåt till skapelsens morgon när Guds Ande

svävade över vattnet och framåt med ett långt liv och så vidare och så vidare. Det ordlösa som är med och vidgar begreppen om Gud såväl som om människa. Och så nattvarden, där lite bröd och lite vin har samma rötter till evangelierna och till skapelsens mylla; där säden gror och vinstocken bär frukt och blir till bröd och vin. Vatten, bröd och vin som berättar om det naturliga och självklara och som samtidigt bjuder in med sin ordlöshet till det obeskrivbara. Gud är större!

Det finns företrädare för kristen tro som enligt mitt förmenande tyvärr bidrar till att bilden av Gud inte förstoras utan snarare försmåas och förminskas. Detta genom ett många gånger utestängande inomkyrkligt språk med märkliga karismatiska uttryck, sånger och texter som trivialiserar Gud. Den kritiken handlar inte om att en tro inte kan vara både barnslig och naiv; Jesus sa *Sannerligen, om ni inte omvänder er och blir som barnen kommer ni aldrig in i himmelriket* utan det handlar om en alltför förenklad tro som ofta kräver vissa åsikter *om du tror rätt på Jesus så...* och så blir tron fylld av förbehåll. Eller som jag såg på bakrutan av en bil en gång; *If you love Jesus, honk*, om du älskar Jesus så tuta. Tänk om man vill tuta för att köra om eller om ett baklyse var trasigt men inte älskar Jesus?

Det blir en trivialiserande tro som saknar respekt... respekt för livets komplexitet och respekt för Guds storhet.

Gud blir så mycket kompis, snuttefilt, egotripp, slagträ, maktmissbruk, så Gud blir mindre och mindre och därmed mer och mer hanterbar för människan och för människans egna intressen. Och många gånger är det så att de ivrigaste, frommaste och mest entusiastiska i våra kyrkor och församlingar bidrar mest till att förminska Gud och då samtidigt förminskas mänskligheten, men möjligen lyckas de förstora sig själva.

Deus Semper Major, Gud är större! Den treenige Guden är större.

När någon vill tala om hur Gud verkligen är, så säger Gudserfarenheten och livserfarenheten att Gud är större och annorlunda än varje beskrivning som vill vara slutgiltig. Så också när kyrkan vill beskriva treenigheten som en slutgiltig sanning... då är det som om gudomen själv genom vinden, anden, skapelsen, barnen, leken, trotset, hoppet, upprättelsen, freden och kärleken ropar "Nej! Större... mer och annat".

Den många gånger bagatelliserande och trivialiserande kristendomsbeskrivningen och Gudsuppfattningen som förminskar både Gud och människa riskerar, som jag ser det, att förpassa kristen tro till det onödiga.

Och *inget* kan vara mer fel än det.

Gud är den som är, som vi hörde från andra mosebok. Gud är själva varandet, det är varandets Gud vi söker och trevar efter och lever i, som episteltexten från Romarbrevet säger *Ty av honom och genom honom och till honom är Allting.*

Det är Varandets Gud... av, genom och till vilken allting är... som vi söker och trevar efter. Det är så långt från bagatelliserande *skyttegravs-kristendom-som-alltid-vet-bäst* vi kan komma. Det är så långt från trivialiserande *göra-gud-och-människa-små-så-att-vi-får-makt-och-kan-göda-vårt-ego* vi kan komma.

Det är på riktigt, överallt och jämt, det är mitt i sekularisering och utveckling, mitt i vetenskaplighet och poesi, mitt i kärlek och förtvivlan. Det är mitt i varje ögonblick och varje människa, det är mitt i varje livsöde, i varje flykting. Det är mitt i konflikt och älskog, det är mitt i arbete och på semester, det är mitt i maten och festen, det är mitt i krismötet och utvecklingssamtalet... Det är mitt i livet, det ÄR livet...

Vi tror på Gud; Fader, Son och Ande, skapare, upprättare, livgiverska och mycket mer och annat, varandets Gud...

...en Gud som är helig och varm, som ger kampglöd och identitet.

En helande Gud som gör trasigt till helt, som stärker till medvetenhet.

...en Gud som gråter med mig, när jag gråter så allting är gråt.

En tröstande Gud som kan trösta likt den, som väntar tills gråten gått åt.

...en Gud som bor inom mig och som bor i allt utanför.

En skrattande Gud som kan skratta med mig, som lever med mig när jag dör.

Amen

Vi sjunger och bekänner med psalm **837**